

i. Naar Ministeren gør den Indrømmelse, at det er ligegyldigt, enten vi have dem eller ikke, forstaar jeg ikke, hvorfor han ikke gaar med til at ophæve en saadan antikveret Institution. Men for Skolerne er det et andet Spørgsmaal, for Lærerpersonalet er det ikke ligegyldigt. Det have vi ogsaa bødet paa, idet vi sige, at for Lærerstanden som Helhed vil det selvfølgelig være et Tab, at $\frac{1}{3}$ af dem ikke efter tilfældige Omstændigheder kan faa Lov at rykke op. Det have vi bødet paa ved at foreslaa, at samtlige Adjunkter faa Erstatning ved, at der føjes et nyt Trin til deres Lønsskala. Hvis man tænkte sig dette Forhold overført paa Folkeskolen, er jeg sikker paa, at der vilde rejse sig den allerstærkeste Modstand herimod. Folkeskolen kender ogsaa Overlærere. Men det er Overlærere, som ved deres Udnævnelse faa paalagt et særligt Arbejde og et særligt Ansvar.

Vi have her i København 6—700 Lærere ved Kommuneskolerne. Hvis nu Skoledirektionen eller en anden Myndighed fandt paa uden videre at lade $\frac{1}{3}$ af dem, som de nu syntes, de vilde belønne, rykke op paa højere Gage end de almindelige Lærere, vilde man finde, at det var et urimeligt Forhold, og jeg er sikker paa, at Lærerstanden her i sin Helhed paa det bestemteste vilde protestere derimod. Det giver ogsaa Anledning til megen personlig Stræben, det kan ikke undgaas, at det paavirker adskillige Adjunkter i deres Stilling, saa de søge at gaa deres foresatte under Øjne. Det gælder særlig om at vinde Rektor for sig, at have Bevaagenhed i Ministeriet, saa man kan faa Lov til at rykke op forud for sine Kolleger. Det er i det hele en meget usund Tilstand, man her er inde i.

Den højtærede Minister sagde, at Forslaget er kommet frem i den tolvte Time, det er ligesom kommet helt bag paa ham. Det er det jo slet ikke. Ministeren har kendt denne Sag længe, han har overvejet dette Spørgsmaal for længe siden. Allerede den 27. Januar kendte han Sagen og var klar over, hvad han skulde skrive til Udvalget og fortælle os, at man i og for sig meget godt kan ophæve Overlærerinstitutionen. Det kan ikke nytte, han nu siger, at det er i den tolvte Time. Der staar Enevold Sørensen under Skrivelsen, saa Ministeren maa jo have set Sagen. Man kunde naturligvis tænke sig, at det var en Embedsmand i Ministeriet, der havde skrevet Svaret, men det er Mini-

steren, der har underskrevet det, saa for ham er det ikke kommet i den tolvte Time.

Som Grund til, at Skolepengene i Metropolitanskolen skulle være højere end i de andre Skoler, angav Ministeren, at det er fastsat i en gammel Lov. Men naar denne Lov er uretfærdig, indeholder en urimelig Bestemmelse, kan det ikke nytte at bruge den som Motivering. Hvad er Grunden til, at Undervisningen skal betales højere i København end andetsteds? Ministeren siger: Den er alligevel billigere i Metropolitanskolen end i de tilsvarende private Skoler. Akkurat paa samme Maade kan det siges, at de private Almenskoler i Provinserne, i Aarhus, Odensø og Randers, hvor vi have saadanne, tage højere Betaling end Statens Almenskoler. Det kan ikke være det, der er det afgørende. Men hvorfor skal et københavnsk Barn betale 24 Kr. mere om Aaret, end et Barn andetsteds betaler for den samme Undervisning?

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Jeg indser ikke, at den ærede Ordfører for Mindretallet (K. M. Klausen) havde behøvet at sige ganske det samme, som han sagde, da han sidst havde Ordet. Jeg bliver da nødt til kort igen at sige: Ja, naturligvis er det ligegyldigt for Skolen, om alle Lærere hedde Adjunkter eller noget andet, og om der kun er een Lønningsklasse. Skolens Arbejde bliver udført alligevel. Men jeg tilføjede, da jeg før havde Ordet, at det er ikke ligegyldigt for Skolens Arbejde, for Resultatet af dette Arbejde, for Lærernes Energi og Dygtighed, hvoraf Resultatet afhænger, om der er et Maal, der kan naas af de dygtigste af dem, om der er en Ordning ud over blot dette, at enhver Adjunkt den Dag, han bliver ansat, ved, at han naar ikke videre — jeg ser bort fra Rektorstillingen, som jo kun kan naas af ganske faa —, at det og det Aar har han naaet det sidste Lønningstrin og har derefter ikke noget at stræbe efter, han godt kan nøjes med lige at holde det gaaende, saa at han ikke faar sin Afsked. Det er ikke ligegyldigt for Arbejdet indenfor Skolen.

Den ærede Ordfører for Mindretallet taler saa meget om denne „gamle Lov“. Der skal altsaa i det ærede Medlems Øjne saa lidt til at blive gammel. Loven af 1903 er ikke fyldt 5 Aar endnu, men det skal altsaa være en gammel Lov, som man ikke bør henvise til. Vi have for